γείται στον αραβόσιτο, ο οποίος μεταποιείται σε άμυλο, ισούται με τη διαφορά μεταξύ της τιμής κατωφλίου και της τιμής προμηθείας, βάσει της τιμής που ισχύει κατά την ημέρα μεταποιήσεως του αραβοσίτου.

Pescatore Due Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Σεπτεμβρίου 1983.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

P. Pescatore

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIMONE ROZÈS ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 7 ΙΟΥΛΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Το Conseil d'État της Γαλλικής Δημοκρατίας, με απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 1982 που κατατέθηκε στη γραμματεία στις 9 Δεκεμβρίου του ίδιου έτους, υπέβαλε στο Δικαστήριο αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία και το κύρος του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2012/74 της Επιτροπής, της 30ής Ιουλίου 1974 [2].

I — Τα περιστατικά, από τα οποία ανέκυψε η ενώπιον του Conseil d'État διαφορά, είναι τα ακόλουθα:

Η εταιρεία Roquette έθεσε υπό επίβλεψη των αρχών αραβόσιτο πριν από την 31η Ιουλίου 1974, ημέρα λήξεως της περιόδου εμπορίας για το σιτηρό αυτό. Τον αραβόσιτο αυτό τον μεταποίησε σε αμυλώδη προϊόντα (άμυλο) μετά από την ημερομηνία αυτή, δηλαδή τον Αύγουστο και Σεπτέμβριο 1974.

Ο κανονισμός 1125/74 του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 1974 [3], όρισε την έναρξη της περιόδου εμπορίας του *αραβοσίτου* για την 1η Οκτωβρίου και τη λήξη της για τις 30 Σεπτεμβρίου του επόμενου έτους. Για το τρέχον έτος, όμως, το άρθρο 2, του κανονισμού αυτού διατήρησε ως ημερομηνία έναρξης της περιόδου εμπορίας την 1η Αυγούστου 1974.

1 — Μετάφραση από τα γαλλικά.

2 — JO L 209 της 31. 7. 1974, σ. 44, κανονισμός περί λεπτομερειών εφαρμογής — όσον αφορά τις επιστροφές λόγω παραγωγής αμυλωδών προϊόντων — του κανονισμού 1132/74 του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 1974, περί επιστροφών λόγω παραγωγής στους τομείς των σιτηρών και της όρυζας, JO L 128 της 10. 5. 1974, σ. 24.

3 — JO L 128 της 10. 5. 1974, σ. 12· ο κανονισμός αυτός τέθηκε σε ισχύ την 1. 8. του ίδιου έτους.

Σύμφωνα με τον κανονισμό 1060/68 της Επιτροπής, της 24ης Ιουλίου 1968 [1], η εταιρεία Roquette εισέπραξε από το Office national interprofessionel des céréales (ONIC) προκαταβολές έναντι των επιστροφών λόγω παραγωγής που χορηγούνται για τον αραβόσιτο που προορίζεται για την παραγωγή αμύλου.

Το ποσό που καταβλήθηκε είχε υπολογιστεί, σύμφωνα με το άρθρο 1 του κανονισμού 1060/68, με βάση τη διαφορά μεταξύ της τιμής κατωφλίου κατά την έναρξη της περιόδου εμπορίας και της τιμής προμηθείας του σιτηρού, δηλαδή εν προκειμένω μεταξύ 16,065 και 6,80 λογιστικών μονάδων ανά 100 κιλά.

Από την 1η Αυγούστου 1974, όμως, η τιμή κατωφλίου κατήλθε στις 10,66 μονάδες, ενώ η τιμή προμηθείας, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1132/74 του Συμβουλίου, ανήλθε στις 8,20 μονάδες.

Μετά τη μεταποίηση του εν λόγω προϊόντος βάσης, ο ONIC — βάσει του άρθρου 2, 3η παράγραφος, του κανονισμού 2012/74 της Επιτροπής — προσάρμοσε το ποσό που είχε καταβάλει στην εταιρεία Roquette βάσει της διαφοράς, αφενός μεν της τιμής κατωφλίου που ίσχυε κατά το μήνα της μεταποίησης (δηλαδή 10,66 μονάδες, ποσό που δεν το αμφισβητεί η εταιρεία Roquette, αφετέρου δε της νέας τιμής προμηθείας (8,20 μονάδες) και, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 3, στοιχείο 6, του κανονισμού 2012/74, ζήτησε και έλαβε από την εταιρεία το υπερβάλλον που αυτή είχε εισπράξει (3 615 399,50 γαλλικά φράγκα).

Η εταιρεία Roquette προσέβαλε ενώπιον του tribunal administratif (διοικητικού πρωτοδικείου) της Lille το βάσιμο της πράξης για την επιστροφή αυτή: χωρίς να αμφισβητεί ότι είναι ορθό να ληφθεί υπόψη η τιμή κατωφλίου που ίσχυε κατά το μήνα της μεταποίησης, υποστηρίζει αντίθετα ότι ως δεύτερη παράμετρος πρέπει να θεωρηθεί η παλιά τιμή προμηθείας·

Το Tribunal administratif απέρριψε στις 22 Απριλίου 1980 την αίτηση και η εταρεία Roquette προσέφυγε στο Conseil d'État.

II — Το ζήτημα των αναπροσαρμογών των επιστροφών λόγω παραγωγής και η σχετική αίτηση ερμηνείας στην προκειμένη περίπτωση εμφανίζουν πολλά κοινά σημεία με το ερώτημα που υπέβαλε στις 24 Νοεμβρίου 1981 το Bundesfinanzhof της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας στην υπόθεση Maizena αριθ. 5/82, η οποία περιήλθε στη γραμματεία στις 7 Ιανουαρίου 1982.

Το ανώτερο γερμανικό δικαστήριο είχε υποβάλει στο Δικαστήριο ερώτημα για τον τρόπο, με τον οποίο έπρεπε να υπολογιστεί η επιστροφή λόγω παραγωγής για τον αραβόσιτο που είχε τεθεί υπό επίβλεψη πριν από την 1η Αυγούστου 1974, αλλά μεταποιήθηκε σε άμυλο αργότερα εντός της προθεσμίας που είχε ταχθεί.

Με απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1982, η οποία δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη «Συλλογή» και βάσει της οποίας το Bundesfinanzhof δεν έχει εκδώσει ακόμη οριστική απόφαση, όσο γνωρίζω τουλάχιστον, το Δικαστήριο έκρινε ότι:

«η επιστροφή λόγω παραγωγής για τον αραβόσιτο που μεταποιήθηκε σε άμυλο έπρεπε, τόσο υπό το κράτος της κοινοτικής ρύθμισης που ίσχυε μέχρι τις 31 Ιουλίου 1974, όσο και υπό το κράτος της ρύθμισης που ίσχυε μετά την ημερομηνία αυτή, να ισούται με τη διαφορά μεταξύ της τιμής κατωφλίου *και* της τιμής προμηθείας που ίσχυαν *κατά την ημέρα της μεταποίησης* του αραβοσίτου».

1 — JO L 179 της 25. 7. 1968, σ. 38, κανονισμός περί ορισμένων λεπτομερειών εφαρμογής των κανονισμών 367/67 και 371/67, όσον αφορά την επιστροφή λόγω παραγωγής που χορηγείται για τον αραβόσιτο που μεταποιείται σε πλιγούρι και για τον αραβόσιτο και για το μαλακό σίτο που μεταποιούνται σε άμυλο και quellmehl.

III — Στις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσε η εταιρεία Roquette στις 3 Μαρτίου 1983 εκθέτει ότι «δεν αγνοεί... την απόφαση που εκδόθηκε στις 15 Δεκεμβρίου 1982 ...» και «δεν αποκρύπτει ότι η απόφαση αυτή της είναι ιδιαίτερα δυσμενής». Ας της «επιτραπεί όμως να εμμείνει για να εξεταστεί εκ νέου το ζήτημα».

Κατά πρώτο λόγο, επισύρει την προσοχή στη σκέψη 16 της αποφάσεώς σας της 12ης Ιουλίου 1977 στην υπόθεση, Hoffmann's Stärkefabriken [1] η οποία ορίζει:

«τέλος, προκειμένου να παρασχεθεί στους επιχειρηματίες επαρκής χρόνος για να προσαρμοστούν στη νέα κατάσταση, ο κανονισμός 3113/74 [2] προβλέπει στο άρθρο του 3, παράγραφος 2, ότι, παρόλο που εκδίδεται στις 9 Δεκεμβρίου 1974, θα έχει εφαρμογή μόλις από την 1η Απριλίου 1975· επειδή η επιστροφή λόγω παραγωγής καταβάλλεται και το ύψος της καθορίζεται δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού 2012/74 της Επιτροπής, της 30ής Ιουλίου 1974... *κατά το χρονικό σημείο που ο δικαιούχος προσκομίζει την απόδειξη* ότι το εν λόγω προϊόν βάσης έχει τεθεί υπό επίσημη επίβλεψη των αρχών που ορίζουν τα κράτη μέλη, οι επιχειρηματίες είχαν τη δυνατότητα να ρυθμίσουν τις αγορές τους αραβοσίτου κατά τους πρώτους τρεις μήνες του 1975, έτσι ώστε για την παραγωγή τους κατά τους επόμενους μήνες να επιτύχουν, *σε μεγάλο βαθμό*, αμείωτες επιστροφές».

Η εταιρεία Roquette θεωρεί, κατά συνέπεια, ότι η ημερομηνία για τον υπολογισμό της επιστροφής που πρέπει να ληφθεί υπόψη είναι κατ' ανάγκη η ημερομηνία θέσεως υπό την επίβλεψη των αρχών.

Κατά δεύτερο λόγο, η εταιρεία Roquette εκθέτει ότι έχει προβλεφθεί *ρητά* να λαμβάνεται επίσης υπόψη η μεταβολή του ποσού που ορίζεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1132/74 του Συμβουλίου, δηλαδή της τιμής προμηθείας, μόνον μετά από τον κανονισμό 10/75 της Επιτροπής, της 31ης Δεκεμβρίου 1974 [3]. Η εταιρεία Roquette στηρίζεται στο γράμμα του κανονισμού 2012/74, ο οποίος ίσχυε κατά το χρόνο της επίμαχης μεταποίησης, και προσθέτει ότι «οι επιχειρηματίες δεν μπορούν να κάνουν υποθέσεις για τις ενδόμυχες προθέσεις της Επιτροπής».

IV — Τα επιχειρήματα που προβάλλει η εταιρεία Roquette δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.

Αφενός μεν το Δικαστήριο έχει παρατηρήσει στην απόφαση Maizena που προαναφέρεται ότι:

«με το χωρίο της αποφάσεως της 12ης Ιουλίου 1977.. διαπιστώνεται απλώς ότι, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1 και 3, του κανονισμού 2012/74, η επιστροφή λόγω παραγωγής καταβάλλεται και το ύψος της καθορίζεται κατά το χρονικό σημείο, κατά το οποίο ο δικαιούχος προσκομίζει την απόδειξη ότι το προϊόν βάσεως ετέθη υπό τελωνειακό έλεγχο. Ενόψει της επιφυλάξεως περί προσαρμογής της επιστροφής, η οποία περιέχεται στο άρθρο αυτό, δεν είναι δυνατόν να συναχθεί από το χωρίο αυτό της αποφάσεως κανένα στοιχείο, από το οποίο να προκύπτει ότι το *χρονικό σημείο της μεταποιήσεως* δεν είναι κρίσιμο για τον καθορισμό του ποσού της επιστροφής» [4].

1 — Υπόθεση 2/77, Recueil σ. 1395.

2 — Ο κανονισμός 3113/74 του Συμβουλίου, της 9ης Δεκεμβρίου 1974, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 1132/74, δημοσιεύθηκε στο JO της 12ης Δεκεμβρίου 1974· τέθηκε σε ισχύ στις 15 Δεκεμβρίου 1974, αλλά είχε εφαρμογή μόλις από την 1η Απριλίου 1976.

3 — JO L 1 της 3. 1. 1975, σ. 24· ο κανονισμός αυτός άρχισε να ισχύει από την ημέρα της δημοσίευσής του.

4 — Απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1982, ανωτέρω, υπόθεση 5/82, Maizena, σκέψη 10.

Αφετέρου δε, η απόφαση σημειώνει ότι:

«αν και πριν από την έναρξη της ισχύος του κανονισμού 10/75 το κοινοτικό δίκαιο δεν ερρύθμιζε *ρητώς* το ζήτημα τι συγκεκριμένα αποτελέσματα είχε η μεταβολή της τιμής αυτής μεταξύ του χρονικού σημείου της εναποθηκεύσεως του αραβοσίτου υπό επίβλεψη και του χρονικού σημείου της μεταποιήσεώς του, όμως *από το σύνολο* των διατάξεων περί της επιστροφής λόγω παραγωγής αμύλου που ετέθηκαν σε ισχύ από το 1967 *προκύπτει* ότι η επιστροφή αυτή υπολογίζεται βάσει της τιμής που ισχύει κατά την *ημέρα της μεταποιήσεως*. Πράγματι, αντίθετα προς την τιμή κατωφλίου, που μεταβάλλεται κατά μήνα και για την προσαρμογή της οποίας κατέστη αναγκαίο να προβλεφθεί σχετική επιφύλαξη στον κανονισμό 201/84, η τιμή προμηθείας καθορίζεται από το Συμβούλιο για αόριστο χρονικό διάστημα και τροποποιείται μόνο εφόσον αποφασίσει σχετικά το Συμβούλιο. Ελλείψει ρητής διατάξεως περί της τιμής προμηθείας που πρέπει να εφαρμοσθεί για τον υπολογισμό της επιστροφής, είναι *προφανές* ότι η τιμή αυτή προσδιορίζεται εν αναφορά προς το ίδιο χρονικό σημείο που λαμβάνεται ως βάση και για την τιμή κατωφλίου» [1].

Το Δικαστήριο έκρινε [2] κατά συνέπεια ότι συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο να «λαμβάνονται υπόψη για τον υπολογισμό των επιστροφών οι τιμές που ισχύουν κατά την ημέρα της μεταποίησης του αραβοσίτου», δηλαδή τόσο η τιμή κατωφλίου όσο και η τιμή προμηθείας.

Στην πραγματικότητα ο λόγος, από οικονομική άποψη, για τον οποίο το Δικαστήριο αποφάνθηκε έτσι έγκειται στη σκέψη ότι γενεσιουργή αιτία της επιστροφής είναι η μεταποίηση του αραβοσίτου σε άμυλο και όχι η θέση του υπό την επίβλεψη των αρχών. Τα ποσά που έχουν χορηγηθεί στο μεταποιητή ως προκαταβολές, βάσει των τιμών που ισχύουν κατά το χρόνο που το προϊόν βάσεως τίθεται υπό επίβλεψη, δεν αποτελούν εμπόδιο στο να ληφθεί αργότερα υπόψη η πραγματική τιμή κόστους.

Προτείνω, συνεπώς, να αποφανθεί το Δικαστήριο ότι:

— το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2012/74 της Επιτροπής, της 30ής Ιουλίου 1974, πρέπει να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι η επιστροφή λόγω παραγωγής που χορηγείται για τον αραβόσιτο που μεταποιείται σε άμυλο ισούται με τη διαφορά μεταξύ της τιμής κατωφλίου και της τιμής προμηθείας που ίσχυαν κατά την ημέρα της μεταποίησης του εν λόγω προϊόντος βάσεως·

— από την εξέταση του ερωτήματος που υποβλήθηκε δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να επηρεάσουν το κύρος της διατάξεως αυτής, υπό την ανωτέρω ερμηνεία, έναντι του κανονισμού 1132/74 του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 1974.

1 — Προαναφερόμενη υπόθεση Maizena, σκέψη 8.

2 — Ίδια απόφαση, σκέψη 23.